

„Katios užpakalis gražiausias Europoje.“ Raudonas grafitis, purškiamų dažų balionėliu naktį pasidarbavusios nežinomos rankos vaisius, begėdiškai švietė ant storos tilto kolonos Prancūzijos prospekte.

Prieš daugelį metų iškaltas kilnūs erelis netoliese neabejotinai matė šio užrašo kaltininką, bet niekam nebūtų jo išdavęs. O žemėliau tarsi ereliukas, saugomas plėšrių marmurinių nagų, sėdėjo jis.

Trumpai, kone ežiuku kirpti plaukai, ant sprando nuskusti aukštai kaip jūrų pėstininko.

Tamsus „Levi's“ švarkas be vienos sagos – ji kartu su trupučiu mėlynų motociklo dažų liko ant pernelyg staigaus vingio asfalto.

Pakelta apykaklė, „Camel“ cigaretė tarp lūpų, akis dengia „Balorama“ akiniai, pabrėždami kietą įvaizdį, nors jų galėtų ir nebūti. Ir labai graži šypsena, bet tik nedaugeliui tenka laimė ja gėrėtis.

Jis pažvelgė į tolumoje ant viaduko prie šviesoforo grėsmingai stovinčius automobilius. Išsirikiavę lyg per lenktynes, bet per daug skirtingi lenktyniauti: 126-ukas, madžiolonė, fiesta, kažkokia neaiški amerikietiška mašina, 155-ukas.

Nusišypsojo.

Tolėliau automobilyje „Mercedes 200“ laibas pirštas apkramtytu nageliu įstūmė išsikišusią kasetę gilyn iš naujausio modelio „Alpine“ grotuvą. Varikliukas suburzgė, pagavo kasetę ir įtraukė. Šoniniuose „Pioneer“ garsiakalbiuose staiga atgijo jaunos dainininkės balsas.

Automobilis lėtai pajudėjo su srautu. Viduje tvyrojo lengvas vairuotojo odekolono aromatas. Ji pamanė, kad ir labai norėdama būtų neturėjusi kam pasakyti „mano meile, išsik“, bet būtų mielai išvariusi seserį, kuri nuo užpakalinės sėdynės nesiliovė kartoti: „Uždėk Erosą, nagi, noriu paklausti Eroso.“ Mercedesas pravažiavo po tiltu kaip tik tą akimirką, kai cigaretės nuorūka nukrito žemėn, taikliai nuspriegta ir nuskraidinta vėjo. Jis nulipo marmuriniais laipteliais, pasitaisė savo „501“ džinsus ir apžergė mėlyną „Honda VF 750 Custom“ kiek apibraižytu sparnu. Pasuko raktelį, vos palietė mygtuką, suktelejo greičio rankenėlę.

Žalias šviečiantis užrašas NEUTRAL staiga išnyko, lyg pamojus burtų lazdele jis atsidūrė tarp automobilių. Dešine, apmauta „Tobacco“ pirštine, keitė pavaras, spartino ar lėtino variklį, ir motociklas nešė jį pirmyn, vingiuodamas kairėn dešinėn. Tekėjo saulė, buvo rytas, vaiskus rytas. Ji važiavo į mokyklą, jis buvo dar negulęs po nakties. Būtų buvusi eilinė diena, jei tąkart prie šviesoforo jie nebūtų sustoję greta.

Raudona.

Jis pažvelgė į ją. Pro atvirą langelį įžiūrėjo pelenų atspalvio šviesių plaukų sruogą. Kartais pasimatydavo jos dailus kaklas su klusniai pagal vėjo kryptį linguojančiais švelniais auksiniais pūkeliais. Grakštus, tačiau ryžtingas profilis, rausvi skruostai ir švelnios, ramios žydros akys, svajingai primerktos skambant antrajai dainai „Mano gyvenimas“. Jis apstulbo regėdamas tokią ramybę, ir gal viskas nutiko kaip tik todėl.

– Ei!

Ji pasisuko į jį nustebusi, atmerkdamą žydras dideles naivias akis. Nužvelgė jį. Keistuolį šalia ant motociklo, plačiapetį, pirmą balandžio pusę per daug įrudusiomis rankomis. Akys po tamsiais akiniais tikrai būtų papildžiusios ir taip išlūlų jo veidą.

- Nori pasivažinėti?
  - Ne, vykstu į mokyklą.
  - Nevyk, praleisk pamokas. Palauksiu tavęs.
  - Atsiprašau. – Ji dirbtinai nusišypsojo. – Suklydau atsakydama, nenoriu su tavim pasivažinėti.
  - Su manim labai smagu...
  - Abejoju.
  - Išspręstum visas savo problemas.
  - Neturiu problemų.
  - Abejoju.
- Žalia.

„Mercedes 200“ šoko pirmyn, palikęs jo savimi pasitikinčią šypseną. Tėvas į ją grįžtelėjo.

- Kas jis? Draugas?
- Ne, tėtė, tiesiog kažkoks kvailys...

Po kelių akimirų honda vėl prisigretino prie dailiosios merginos. Kaire jis įsikibo į automobilio langelį, o dešine palai-kė greitį – nenorėjo vargintis, nors tokiai tvirtai rankai tikrai nebūtų buvę vargo. Bet tėvas susirūpino.

- Ką tas nutrūktgalvis sau mano? Kodėl važiuoja taip arti?
- Nusiramink, tėti, aš sutvarkysiu...

Ji ryžtingai pasisuko į motociklininką.

- Klausyk, neturi geresnio užsiėmimo?
- Ne.
- Tai susirask.

- Jau susiradau.
- Kitaip tariant?

– Pasivažinėti su tavim. Nulėksim į Olimpienių žaidynių gatvę, prašvilpsim motociklu, paskui pavaišinsiu tave pusryčiais ir parvešiu baigiantis pamokoms. Prisiekiu.

- Manau, tavo priesaikos nieko vertos.
- Tiesa. – Jis nusišypsojo. – Matai, kiek daug apie mane žinai, prisipažink, juk aš tau patinku?

Ji juokdamasi papurtė galvą.

– Gana, – pasakė ir atsivertė knygą, išsitrauktą iš „Gherardini“ rankinės. – Turiu galvoti apie vienintelę tikrą savo problemą.

– Kokią?

– Lotynų kontrolinį.

– Maniau, tai seksas.

Ji suirzusi nusisuko. Šįkart nenusišypsojo net dirbtine šypsena.

– Patrauk ranką nuo langelio.

– O kur man ją padėti?

Ji spustelėjo mygtuką.

– Negaliu atsakyti, automobilyje tėvas.

Langelio stiklas pradėjo kilti. Jis laukė iki paskutinės akimirkos, tada atitraukė ranką.

– Susitiksim.

Nespėjo išgirsti jos griežto „ne“. Palinko į dešinę, pasuko į šalį, perjungė pavarą ir pradingo automobilių sraute. Mercedesas jau ramiau tęsė savo kelionę į mokyklą.

– Žinai, kas čia buvo? – Tarp sėdynių netikėtai išniro sesers galva. – Jį vadina Dešimt Su Pliusu.

– Man jis tik eilinis kvailys.

Atsivertusi lotynų kalbos vadovėlį Babi ėmė kartotis absoliutųjį abliatyvą. Paskui pakėlė akis nuo knygos ir pažvelgė pro langelį. Ar tikrai čia vienintelė jos problema? Žinoma, juk ne ta, kurią minėjo anas mulkis. Šiaip ar taip, daugiau jo nebesutiks. Vėl ryžtingai įsmeigė žvilgsnį į knygą. Automobilis pasuko kairėn, Falkonjerio mokyklos link.

– Ne, neturiu problemų ir daugiau jo nebepamatysiu.

Dar nežinojo, kaip smarkiai klysta. Ir dėl vieno, ir dėl kito.

Blyškus mėnulis kybojo šakoto medžio viršūnėje. Keistai tolimi garsai. Kažkur pro langą sklido graži lėta melodija. Vaikinas ruošėsi egzaminui. Mėnesienoje švietė baltos teniso kortų linijos, tolėliau tuščias baseinas liūdnai laukė vasaros. Su užsilikusiu vienu kitu rudeniniu lapu, kurio nespėjo nušluoti uolusis namsargis. Antrame daugiabučio aukšte už išpuoselėtų augalų ir pakeltų medinių žaliuzių lentelių šviesiaplaukė mergina žydromis akimis ir lygia švelnia oda dvejodama žiūrėjo į veidrodį.

– Tau reikia juodų elastinių „Onyx“ marškinėlių?

– Nežinau.

– O mėlynų kelnų? – Daniela garsiai suriko iš savo kambario.

– Nežinau.

– O ar mausies tampres?

Ji išdygo tarpduryje žiūrėdama į Babi prie ištrauktų stalčių ir į išmėtytus ant lovos drabužius – kaip amerikiečių filmuose, kai grįžę namo žmonės randa apverstą butą. Nors čia atrodė dar blogiau.

– Tuomet paimsiu šitą...

Daniela peržengė pasklidusias ant grindų spalvingas „Suterga“ sportbačių poras. Trisdešimt septinto dydžio.

– Ne! Šito neduosiu, jis man patinka.

– Vis tiek paimsiu.

Babi prišokusi įsisprendė į šonus.

– Klausyk, dar nė sykio jo nevilkiėjau...

– Reikėjo paskubėti!

– Tu jį išstampysi.

Daniela sustojo, lėtai pasisuko į seserį ir pašaipiai ją nužvelgė.

– Ką? Juokauji? Anądien segėjai mano mėlyną aptemptą sijoną, o dabar turėtum būti aiškiaregis, kad įžvelgtum mano dailius klubus.

– Aš nekalta, jį išstampė Kikas Brandelis.

– Tikrai? Kikas prie tavęs kabinėjosi, o tu nieko nepapasakojai?

– Nėra ko pasakoti.

– Sprendžiant iš mano sijono, nepasakytum.

– Tik taip atrodo. O kaip mėlynas švarkas su rožiniais marškinėliais?

– Nekeisk temos. Pasakok, kas nutiko.

– Pati žinai, kaip būna.

– Nežinau.

Babi pažvelgė į jaunėlę sesę. Ji išties nežinojo. Dar negalėjo žinoti. Buvo per putli ir neypatingai graži, kad kas nors imtųsi taisyti jai sijoną.

– Nieko. Prisimeni tą popietę, kai pasakiau mamai, kad einu mokytis pas Rutuliukę?

– Taip, ir kas?

– Buvau kine su Kiku Brandeliu.

– Ir?

– Filmas šiaip sau, o ir jis, geriau įsižiūrėjus, nelabai koks.

– Taip, bet pasakok, kas įdomiausia. Kaip išsistampė sijonas?

– Filmas jau ėjo gal dešimt minučių, o Kikas vis muistėsi ant kėdės. Pamaniau: šitame kino teatre kėdės tikrai nepatogios, bet jis turbūt bandys kabinėtis. Ir tikrai, netrukus pasislinko arčiau ir užmetė ranką ant mano kėdės atkaltės. Klausyk, o jeigu apsivilkčiau kostiumėlį, tą žalią su sagutėmis?

– Pasakok.

– Žodžiu, jo ranka nuo atkaltės pamažu nuslinko man ant pečių.

– O tu?

– Aš... nieko. Apsimečiau, kad nepastebiu. Sėdėjau įsmeigusi akis į ekraną. Tada jis mane prisitraukė ir pabučiavo.

– Kikas Brandelis tave pabučiavo? Oho!

– Ko taip džiūgauji?

– Na, jis gražus.

– Taip, bet per daug pučiasi... Prilipęs prie veidrodžio... Žodžiu, per antrąją filmo dalį iškart užėmė poziciją. Per pertrauką man nupirko „Algida“ ledų. Filmas pasirodė kur kas įdomesnis, gal kad jų šokolado sluoksnis buvo apibarstytas riešutais. Skanumėlis. Atsipalaidavau, ir staiga pajutau, kad jo rankos jau per žemai. Pabandžiau nustumti, bet jis nepasidavė ir įsitvėrė į tavo mėlynąjį sijoną. Taip jį ir išstampė.

– Paršas!

– Taip, įsivaizduoji, niekaip nepaleido. O žinai, ką paskui padarė?

– Ne, ką?

– Prasisegė kelnes, paėmė mano dešinę ranką ir pabandė nutempti žemyn. Žodžiu, prie savo daikto.

– Ne! Visiškas paršas! O paskui?

– Teko paaukoti savo ledus, kad nusiramintų. Sukišau į jo prasegtas kelnes. Būtum mačiusi, kaip pašoko!

– Šaunuolė, sesute! Žinos, kaip kabinėtis...

Jos nusikvatojo. Pasinaudojusi džiugia nuotaika Daniela išėjo nešina žaliuoju sesers kostiumėliu.

Savo kabinete ant minkštos sofas su arabeskomis Klaudijus prisikimšo pypkę. Smaginosi žaisdamas su tabaku, nors iš tiesų tai tebuvo kompromisas, nes namuose jis nebegalėjo rūkyti

pamėgtųjų „Marlboro“ cigarečių. Žmona, prisiekusi tenisininkė mėgėja, ir dukterys, perdėtai sveikos gyvenmenos šalininkės, priekaištaudavo dėl kiekvienos užsidegtos cigaretės, todėl jis ėmėsi pypkės. „Ji tau suteikia elegancijos, atrodo kaip mąstytojas!“ – pasakė Rafaela. Išties, jo gerai sumanyta. Vėliau čiulpti tą medžio gabalą ir turėti kišenėje paslėptą pakelį „Marlboro“, nei su ja bartis.

Prikišęs degtuką, uždegė tabaką, patraukė pypkę ir pultelį perbėgo per televizijos kanalų. Žinojo, ties kuriuo sustoti. Atkišusios standžias krūtis, laiptais leidosi merginos, traukdamos kažkokią kvailą dainelę.

– Klaudijau, tu pasiruošęs?

Jis akimirksniu perjungė kanalą.

– Žinoma, brangioji.

Įėjusi Rafaela jį nužvelgė. Klaudijus liko sėdėti ant sofos jau ne toks pasitikintis savimi.

– Štai, pasikeisk kaklaryšį, pasirišk šitą vyšninį.

Rafaela išėjo iš kambario, nelaukdama jo prieštaravimo. Klaudijus atlaisvino savo pamėgto kaklaryšio mazgą, paskui spustelėjo dešimtą nuotolinio valdymo pultelio mygtuką. Tikėjosi vėl pamatyti gražiąsias merginas, tačiau teko pasitenkinti vargana nerangiai šokančia namų šeimininke baltu liulančiu nuogu pilvu. Kažkoks tipas siaubingu pseudokinišku žydru chalatu sėdėjo prie staliuko į ją spoksodamas. Klaudijus užsimetė ant kaklo vyšninį kaklaryšį ir kruopščiai surišo mazgą.

– Babi, kur padėjai mano plonąją akių pieštuką?

– Jis ten, makiažo stalčiuje.

– Kur?

Tyla reiškė, kad Daniela rado, ko ieškojusi. Mažame vonios kambaryje tarp seserų miegamųjų ji ryškiai apvedė pieštuku

akis, paskui palinko virš kriauklės ir prisikišo prie veidrodžio, tikėdamasi pagerinti rezultatą.

Bergždžiai. Greta jos išdygo Babi.

– Ką pasakysi?

Buvo apsilikusi gėlėta rausva lengvo audinio suknele. Suėmusi per juosmenį, paleido ją laisvai kristi ant savo lenktų klubų.

– Kaip atrodau?

– Gerai.

– Bet ne puikiai?

– Labai gerai.

– Taip, bet kodėl nesakai „puikiai“?

Daniela bandė nubrėžti tiesią liniją, turinčią šiek tiek prailginti akis.

– Man nepatinka spalva.

– Gerai, o jei atmestume spalvą...

– Man nelabai patinka pūsti petukai.

– Gerai, o jei atmestume petukus...

– Juk žinai, man nepatinka gėlių raštas.

– Nematyk jo.

– Tada taip, puikiai atrodai.

Sesers įvertinimas nepradžiugino Babi, nors ji ir pati gerai nežinojo, ką būtų norėjusi išgirsti. Paėmė buteliuką „Caronne“ kvėpalų – nusipirko juos bemuitėje parduotuvėje, kai su tėvais parsiskrido iš Maldyvų. Išeidama stumtelėjo Danielą.

– Ei, atsargiau!

– Pati atsargiau! Mažiau užtruks pamušti tau akį. Tik pasižiūrėk, kaip išsidažei!

– Dėl Andrėjo.

– Kokio Andrėjo?

– Palombio. Susipažinau prie Falkonjerio mokyklos. Kalbėjosi su Mara ir Frančeska iš ketvirtosios, o kai jos nuėjo, pa-

sakiau, kad tai mano klasiokės. Kiek man duotum metų taip išsidažiusiai?

– Tikrai atrodai daug vyresnė. Duočiau mažiausiai penkiolika.

– Bet juk man penkiolika!

– Čia reikėtų patrinti...

Įsikišusi į burną Babi paseilėjo smilių ir patrynė seseriai akies voką. Tą patį padarė ir kitai akiai.

– Baigta!

– O dabar?

Pakėlusi dešinį antakį Babi nužvelgė seserį.

– Duočiau visus šešiolika.

– Per mažai.

– Mergaitės, pasiruošusios?

Sustojusi prie buto durų Rafaela įjungė signalizaciją. Klaudijus ir Daniela išskubėjo pro ją, paskutinė išbėgo Babi. Rafaela dukart pasuko rankenėlę ir įjungė mygtuką. Sumirksėjo raudona lemputė, teikdama saugumą ir ramybę. Klaudijus, Daniela ir Babi įžengė į liftą, po kojomis jausdami duslų pavojingos bedugnės triukšmą. Rafaela įėjo paskutinė ir paspaudė mygtuką T. Vakaras prasidėjo. Klaudijus pasitaisė kaklaryšio mazgą. Rafaela dešine ranka pasipurino plaukus. Babi pasitvarkė juodą plačiapetį švarką. Daniela tiesiog pažvelgė į veidrodį, buvo tikra, kad sutiks motinos žvilgsnį.

– Ar ne per daug išsidažei? – Duktė pabandė kažką atsakyti. – Tiek to, kaip visada vėluojam.

Šįkart Rafaelos akys susidūrė su Klaudijaus žvilgsniu.

– Aš jūsų laukiau, buvau pasiruošęs jau aštuntą!

Paskutinius aukštus jie nusileido tylėdami. Į liftą prisismelkė namsargio žmonos gaminamo troškinio kvapas. Tas Sicilijos dvelksmas akimirka persipynė su prancūziška „Caronne“, „Drakkar“ ir „Opium“ draugija. Klaudijus nusišypsojo.

– Ponia Teranova gamina pasakišką troškinį.

– Deda per daug svogūnų, – griežtai įvertino Rafaela, jau kuris laikas perėjusi prie prancūziškos virtuvės, dėl ko visi nuoširdžiai sunerimo, o jos namų tvarkytoja iš Sardinijos puolė neviltin.

Antrame aukšte jaunuolis, kuris ruošėsi egzaminui, padarė pertraukėlę. Kalbėjosi nešiojamuoju namų telefonu, nervingai žingsniuodamas po butą, dirščiodamas tai į kavinuką dar be kavos, tai į seną vesterną per ketvirtą kanalą. Ant namo stogo pašautas vyras mirė labai neįtikimai.

– Ne, brangioji, jau sakiau, negalim susitikti. Iki egzamino liko tik dvi savaitės, o man dar reikia perskaityti trečią knygą.

Keikdamas jis išjungė kavinuką. Tik akimirką nusuko akis, o šis jau piktdžiugiškai spjaudėsi kava. Paskutinių jos purslų šnypštimas susišaukė su saldžiu merginos balsu. „Bet aš noriu pasimatyti...“

Jos žodžiai, grasinimai, bergždi bandymai sukelti pavydą išdavė jauną ir viltingą troškimą, kurį jis atmetė dėl senos pribraukytos teisės studijų knygelės. Jai – kvailos, jo studijoms – esminės.

Mersedesas sustojo prie durų.

Skimbčiodama aukso papuošalais, – daugiau ar mažiau pavykusių, beveik visada brangiai kainavusių santuokos metinių ir Kalėdų prisiminimais, – Rafaela atsisėdo šalia vairuotojo, dukterys – ant užpakalinės sėdynės.

– Gal pasakysit, kodėl nepristumiat motorolerio arčiau sienos?

– Dar arčiau sienos? Tėti, nenusipaistytk...

– Daniela, nediršk taip kalbėti su tėvu.

– Mama, rytoj galėtume važiuoti į mokyklą motoroleriu?

– Ne, Babi, dar per šalta.

– Juk turime priekinį stiklą.

– Daniela...

– Bet, mama, visos mūsų draugės...

– Norėčiau pamatyti tas jūsų drauges su vespomis.

– Jei jau apie tai kalbam, Danielai tėvai nupirko naują pežo, kuris, jeigu jau tau taip rūpi, dar greitesnis.

Namsargis Fjorė pakėlė užtvarą. Kaip ir kiekvieną vakarą, mersedesas laukė, kol iš lėto pakils ilgas raudonai dryžuotas strypas. Klaudijus linktelėjo pasisveikindamas. Rafaela paskubėjo užbaigti pokalbį.

– Jei kitą savaitę atšils – žiūrėsime.

Mersedesas išvažiavo su viltimi ant užpakalinės sėdynės ir apibraižytu dešiniu veidrodėliu. Tolstantis užtvaras nusileido taip pat lėtai. Namsargis vėl įsmeigė akis į mažytį televizoriaus ekranėlį.

Aukštas vedėjas retais plaukais, nors daug brangesniais už kitų žmonių plaukus, nustebino pranešdamas apie seniai matytą dainininką ir jo naują plokštelę. Viršutiniame aukšte gal būsimas advokatas, o kol kas tik vaikiną su puodeliu karštos kavos rankoje ir knyga prieš akis vėl bandė susikaupti.

Namsargis susiraukė, nesuprato amerikietišką dainos žodžių. Geriau jau anas dainuotų „Azzurro“. Paskui nurijo dar per mažai aitraus, bent jo skoniui, troškinio šaukštą.

– Klausyk, vis dar nepasakei, kaip atrodau taip apsirėngusi.

Daniela nužvelgė seserį. Petukai per platus, o veido išraiška kiek per rimta.

– Puikiai.

Jau buvo supratusi, kaip kalbėti su seserim.

– Netiesa, petukai per platus ir atrodau per rimta. Esi melagė. Žinai, ką tau pasakysiu? Būsi už tai nubausta. Palombinis į tavo nė nepažvelgs. Ne, pažvelgs, bet neatpažins tokios išsidžiausios ir nueis su Džulija.

Daniela pabandė atsikirsti, ypač dėl Džulijos, didžiausios savo priešės. Rafaela jas sudraudė:

- Mergaitės, liaukitės arba važiuosit namo.
- Apsigręžti?

Klaudijus nusišypsojo žmonai ir apsimetė sukantis atgal. Bet iš vieno jos žvilgsnio suprato, kad verčiau nejuokauti.

Jis lėkė vikrus ir greitas, tamsus kaip naktis. Gaivus sausas vėjas lenkė atgal trumpus plaukus. Šviesos ir atspindžiai pasirodydavo veidrodėliuose ir vėl išnykdavo. Privažiavęs aikštę, akimirką sulėtino, tik tiek, kad pažiūrėtų, ar iš dešinės niekas neatvažiuoja, ir visu greičiu įsuko į Vinja Steluti gatvę.

– Labai noriu pasimatyti, mes jau dvi dienas nesikalbėjom.

Graži tamsiaplaukė žaliaakė mergina dailiu užpakaliuku, įspraustu į negailestingus „Avirex“, nusišypsojo draugei – tokio paties ūgio, tik putlesnei šviesiaplaukei.

– Mada, juk jį pažįsti: jei tarp jūsų kas nors ir buvo, tai dar nereiškia, kad jau romanas.

Jos sėdėjo ant savo baltų mažųjų vespų, rūkė per stiprias cigaretes ir bandė atrodyti kietos, keleriais metais vyresnės.

– Nežinau, jo draugai man sakė, kad jis dažniausiai nepaskambina.

– O tau paskambino?

– Taip!

– Gal supainiojo numerį.

– Du kartus?

Ji šypsojosi laiminga, kad nutildė plepiąją draugę, bet ši nepasidavė.

– Tais draugais verčiau nepasitikėti, pažiūrėk į jų veidus.

Kaip tik tą akimirką Mulkis nusikvatojo, susivertė paskutinį jau per šilto „Heineken“ gurkšnį ir sviedė tuščią skardinę į galvą Lukonei.

– Ei, gal tu kvailas? Žiūrėk, ką padarei.

Jis parodė kažką po savo retais tamsiais garbiniuotais plaukais.

– Tavo galva tik tam ir tinka!

– Pasakė Einšteinas, – atkirto Lukonė, pasitvindamas galvą ne visai ten, kur pataikė skardinė.

Jų motociklai galingi kaip ir jų raumenys. Mulkis, Lukonė, Kablys, Sicilietis, Triušis, Apkaba ir kiti. Keisti vardai, sunkios istorijos. Jie neturi nuolatinio darbo. Kai kurie neturi ir pinigų, bet draugavo ir smaginosi. To buvo gana. Be to, visi mėgsta vaidytis, o šito gali gauti į valias. Renkasi Jačinio aikštėje ant savo harlių, senų „350 Four“ su keturiais originaliais duslintuvais ar klasikinių su keturiais viename, dar triukšmingesnių. Išsvajotų, išdūsatų, po ilgų varginančių maldavimų pagaliau nupirktų tėvų. Ar nusipirktų iš savo santaupų, pasinaudojus ir pinigais kokio nors jauno žioplio, palikusio piniginę „vesponės“ bagažinėje su niekam tikusiu užraktu ar vidinėje „Henri Lloyd“ švarko kišenėje, kurią lengva apšvarinti mokykloje per pertrauką.

Džonas Milijus* dėl jų eitų iš proto. Jie stiprūs ir šypsantys, neieškantys žodžio kišenėje tvirtarankiai neretai su vienu kitu randu – muštynių palikimu. Tiesa, dar ryškesnis randas veide to, kuriam mažiau pasisekė, kuris dabar nelabai linkęs šypsotis – ne todėl, kad gyvenime jam ko nors trūktų, o dėl kankinančios tuštumos burnoje.

Netoliese šnekučiuojasi merginų būrelis – jos ramesnės, plaukuose mažyčiai blizgantys segtukai ar tamsoje švytinčios spalvotos gumelės. Šypsosi, beveik visos išėjo iš namų pasakiusios tėvams, kad nakvos pas draugę, kuri dabar sėdi greta, taip pat apsimelavusi.

– Vakar su Darijum puikiausiai pasilinksminom, šventėm mūsų draugystės pusmetį.

---

* John Milius – garsus Amerikos kovinių filmų scenaristas, režisierius, prodiuseris. (Čia ir toliau – *vert. past.*)

Glorija mėlynomis tamprėmis, tokios pat mėlynos spalvos marškinėliais su žydromis širdutėmis, nušvito plačia šypsena.

Šeši mėnesiai, pamanė Madalena. Kad tave. Man užtektų ir mėnesio... Ji nudelbė žvilgsnį. Ant balto vespos korpuso prie juodojo kvadratėlio su „Piaggio“ simboliu užrašė: „Dievinu tave, Stepai.“ Po to pirmo bučinio grįžusi namo norėjo išrėkti šituos žodžius draugei, bet šios nebuvo, tik juodas nenuplaunamas flomasteris, tarsi likimo įmestas į jos oranžinę ir mėlyną „Invicta“ kuprinėlę.

Taip tie žodžiai ten liko – neišdildomi, amžiams. Mada atsiduso ir užsisvajojusi toliau klausėsi draugės pasakojimo.

– Nuėjome į „Baffetto“ picos valgyti.

– Tikrai? Ir aš ten buvau.

– Kelintą?

– Hm... gal vienuoliktą.

Ji supyko ant pasakojimą nutraukusios draugės. Visada kas nors sutrukdo svajoti.

– Mes jau buvom išėję.

– Tai ar norit paklausti?

Vienbalsis „taip!“ išsiveržė pro plonas ar putlias lūpas, pagražintas keisto skonio lūpų blizgiu ar lūpdažiais, kurie buvo nugvelbti išsiblaškiusiai pardavėjai iš panosės ar iš motinos vonios kambario, neretai turtingesnio už daugelį parfumerijos krautuvėlių.

– Netikėtai prieina padavėjas ir įteikia man didžiulę raudonų rožių puokštę. Darijus šypsosi, o visos merginos picerijoje žiūri į mane susigraudinusios, truputį pavydėdamos.

Ji kone pasigailėjo ištarusi tuos žodžius, matydama aplink beveik tokius pat žvilgsnius.

– Ne Darijaus, o rožių!

Kvailas juokas kaip visada jas suvienijo.

– Paskui jis pabučiavo man į lūpas, paėmė mano ranką ir užmovė štai šitą.

Ji paleido vespos vairo rankeną – guminis šios galas buvo kiauras nuo daugybės nubrozdinimų į sieną ir vieno kito kritimo – ir parodė draugėms siaurą žiedelį žydra akute, linksmi žiburiuojančia beveik kaip meilės kupinos jos akys. Nupirktą „Maggi“ juvelyrinėje Parioli rajone, kur kainos lygiai tokios pačios kaip kitose juvelyrinėse, bet visi kažkodėl mano, kad ten pigiau. Kuklus žiedelis buvo įvertintas atskirais nuostabos šūksniais ir sutartiniu „Koks gražus!“

– Paskui nuėjom į mano namus papūti dviese. Tėvai buvo išėję, pasaka. Jis uždėjo „Prefab Sprout“* kasetę, ji mane varo iš proto. Paskui atsigulėm balkone po pūkine antklode ir žiūrėjom į žvaigždes.

– Ar daug jų buvo?

Madalena tikrai atrodė romantiškiausia iš viso būrio.

– Daugybė!

Netoliese vyko visai kitoks pokalbis.

– Ką nuveikei vakar vakare?

Kablys. Plati krūtinė, pūpsantys raumenys – kieti, glotnūs kaip ir visa oda. Aviatoriaus striukė su užrašu USA, „pasiskolinta“ iš amerikiečio, šiek tiek aukštesnio už šį jaunąjį „Top Gun“ didvyrį ir neabejotinai žioplesnio. Išties, amerikietis jos taip ir nebeatgavo. Kablys. Ant akies raištis. Garbiniuoti ilgi plaukai kiek pašviesintais galais – atrodytų kaip angeliukas, jei ne jo pragariška šlovė.

– Tai ar galėtume sužinoti, ką nuveikei vakar vakare?

– Nieko. Užsukom su Glorija pavalgyti į „Baffetto“ piceriją, paskui nuėjome į jos namus, tėvų nebuvo, pasismaginom. Kaip visada, nieko ypatinga...

Darijus pabandė nusukti kalbą, pasiūlyti kuo nors užsiimti, kad nukreiptų visų kitų dėmesį nuo vakar vakaro, bet Kablys nepasidavė.

---

* Popmuzikos grupė iš Anglijos.

Sėdėjo sustingęs raitom ant savo senojo „900 Bol d’Or“, ką tik patobulinto, dar greitesnio, su geltonu degalų baku, todėl reto ir nepakartojamo. Visi to motociklo privengė ne tiek dėl galingo variklio, kiek dėl jo vairuotojo kumščių.

– Kodėl mūsų nepakvietėt?

– Nuėjom neplanuotai, staiga.

– Keista, tu nieko nedarai neplanuotai, staiga.

Nieko gero nežadantis balsas. Ir kiti tai pastebėjo. Mulkis ir Lukonė liovėsi spardę sumaigyta tuščią skardinę. Tą pačią, į kurią Lukonė neseniai trenkė galvą, tikriau, priešingai. Jie priėjo šypsodamiesi. Apkaba giliai užsitraukė cigaretę ir kaip visada išsiviepė, leisdamas dūmus pro plačias pradantes, tyliai šnypšdamas lyg slibinas, gal kiek per storas, kad koks riteris vargintųsi jį užmušti.

– Vaikinai, juk žinot, vakar Glorija su Darijum šventė savo draugystės pusmetį, jis norėjo atšvęsti vienas.

– Netiesa.

– Tikrai? Tave kai kas matė valgant picą. Girdėjau, nori pradėti savo verslą?

– Taip, sako, ketini prekiauti gėlėmis.

– Oho!

Visi supuolė plekšnoti Darijų per pečius, kumščiuoti per nugarą, o Kablys apkabino ranka jo kaklą ir kumščiu gerokai patrankė per galvą.

– Koks švelnutis...

– Oi! Atstokit...

Visi puolė jį žvendami kaip išprotėję, ko neuždusindami savo anabolikų pripumpuotais raumenimis. Paskui Triušis, išviepęs stambius priekinius dantis, dėl kurių ir pelnė šią pravarde, riktelėjo:

– Čiumpam Gloriją!

– Mada, padėk!

Žydrieji „All Star“ sportbačiai su raudona žvaigždute guminiame skrituliuke ant kulkšnies vikriai nusileido nuo vespos ant žemės. Glorija spėjo nubėgti vos kelis žingsnius ir atsidūrė tvirtame Siciliečio glėbyje. Jos šviesūs plaukai, išsilaisvinę iš pamestų šukučių, sudarė keistą kontrastą su pamušta Siciliečio akim, randuotu antakiu, suplota nosimi be kremzlės – šios jis neteko prieš kelis mėnesius, gavęs gražų tiesų smūgį bokso klubo valgykloje.

– Paleisk mane, liaukis.

Bet ją jau apsupo Apkaba, Mulkis ir Triušis, dėdamiesi padedantys mėtyti į orą tuos penkiasdešimt penkis teisingai pasiskirsčiusius kilogramus ir stengdamiesi sugriebti už tam tikrų vietų.

– Liaukitės.

Prie būrio prisiartino kitos merginos.

– Atstokit nuo jos.

– Tie begėdžiai šventė be mūsų? Dabar mes švėsime savaip.

Jie vėl išmetė Gloriją aukštyn, juokdamiesi, vaipydamiesi. Ji nusileido žemyn, jos ilgi šviesūs plaukai paskutiniai nukrito ant nuospauduotų delnų, pripratusių prie sunkiausių svarmenų ir štangų kilnojimo, o dabar smagiai grabaliojančių jos apatinius.

Darijus, nors žemesnis už kitus ir dovanojantis rožes, alkūnėmis prasibrovė pro būrį. Sugriebė Gloriją už rankos kaip tik tuo metu, kai ji nusileido žemyn, ir užstojo savo kūnu.

– Gana, liaukitės.

– O jeigu ne?

Sicilietis nusišypsojo ir atsistojo priešais, plačiai išžergęs kojas. Įsitempė ties raumeningomis šlaunimis kiek labiau nutrinti jo džinsai. Glorija Darijui už nugaros žiūrėjo jam per pečių. Iki tos akimirkos tramdė ašaras, dabar sulaikė net kvapą. Jos žydros akys sudrėko iš baimės. Mažos rankutės su nauju žiedeliu ant piršto baimingai įkibo vaikinui į striukę.